

Ο Φασουλής ο μασκαράς
και η κοκότα Ζανταράς.

Και ο Φασουλής τρυφών
εις τὸ Ἄντρον τῶν Νυμφῶν.

Ἦκουσε τὰ θεάματα κι' ὁ Φασουλής εκείνα,
ποῦ ἀπ' αὐτὰ ἐγέμισε ἡ κλασική Ἀθήνα,
κι' ἐπῆρε τὴν κυρία του και κάθε του παιδί
και μὲ μεγάλη του χαρὰ ἐπῆγε να τὰ ὄσῃ.

Και εἰς τὸ Ἄντρον τῶν Νυμφῶν μ' ἐπέγινον σποδοὶ βήμα...
ἐκεῖ γερὸ μπαγδάρωμα, Κωστῆκης, παντομίμα,
ἐκεῖ χορὸ ἡ Ζανταράς μὲ τὰ παγερὰ τὰ πόδια,
ποῦ ὅσοι τὰ κυτῶζουσε μουγγρίζουσε σὺν βῆμα.

Ἐκεῖ δὲν τρέχει ἔπως πρὶν ὁ κόσμος ὁ κοινός,
ὁ πρόστυχος, ὁ βῆλαισος, ὁ παρακατινός,
ἐκεῖ οὐτε βλέπεισ ἔπως πρὶν ὅτ' ἂν δένδρων καὶ κλωνάρια
νά κρέμονται ἀκροατῶν ζυπέλυτα ποδάρια.
Ὁ περιούσιος λαὸς πηγαίνει τὴν ἄλλο
και ὁ Κωστῆκης ἔγινε τοῦ κόσμου τοῦ καλοῦ.

Ἐκεῖ ὁ Κόζεκ ἔρχεται μετ' ἄλλων πρεσβευτῶν
κι' ὁ Θεοτόκης ὁ μακρὸς κι' ἐπίσημους φηγοῦραις,
ὁ δὲ Κωστῆκης πρὸς τὴν τοιοῦτων θεατῶν
παρλάρει δους ἔμπε βαθειαίς Ἑλληνικοῦραις.

Εἰσέρχεται κι' ὁ Φασουλής μὲ δλα του τὰ μέλη
γὰ νὰ σκοτόσῃ και αὐτὸς ὄλιγο τὸν καιρὸ του,
και τοῦ Κωστῆκη θεατῆς κυτῶζει τοὺς ἐν τέλει
και ἀπορεῖ κι' ἐξίσταται και κάνει τὸ σταυρὸ του.

Ἐκεῖ πολλὰ κηλίσματα και σύγχυσις και κρότος,
ἐκεῖ κι' ὁ Σγούτας ὁ μπλοῦζι, γυναικοθήρας πρῶτος,
ποῦ τρέχει σὺν λαγωνικῷ ὅτ' ἔσθ' ἄμορφαις κυρῆδες
κι' ἐκείναις μὲ τὰ νῆζια των τοῦ τρώνε τοὺς παράδες.

Ἐκεῖ Σταφύκος ὁ ἀδερὸς, τοῦ Ἄντρου θιασώτης,
ἀκμαία ἔπως πάντοτε και θαλαρὰ νεότης,

μή και Πλακώτη κουβαρντά κυτάζεις που και που και μερικαίς που πένοντες συχνά την Άλεπου, και έλο τὸ ἔπισπου κι' ἀφράτο θηλυκό, που τὸ μαγεύ' ἢ Ζανταρῆς μὲ τὸ κοκορικὸ, κι' ἀφίνεται εἰς ἔκστασιν κι' εἰς ἤδονα παντοίας τὸ σκυλλολόγι τὸ γνωστὴν τῆς ἀριστοκρατίας.

Κικιρικί, κοκορικὸ, ἢ Ζανταρῆς φωνάζει και ρχνεῖ φλογεραῖς ματιάζει εἰς ἄλλου ἢ μαριόλα, και καφυλλάτο φίλημα και τραντακτὸ τινάζει ο' ἔκλεινον τὸν κακόμοιρο, που παίζει μπασαβόλα.

Και τότε ἔλοι τὴν κυττοῦ καλά καλά μὲ κιάλια, ἀπὸ τὴν γλῶνα πέφτουνε τὸν εὐγενῶν τὰ σάλια, λυγνέται και γίνεται γαρβια κάθε μάτι, φωνάζουν ὁ ἀνάμηδες «ὦχ! ὦχ! μωρὲ κορμάτι!» τῆς δὲ Παφίας ὁ υἱὸς μὲ τέξα και μὲ βελή τρυφεῖ τοῦ Σγούτα τὴν κορδιά και ἔλιον τὸν ἐν τέλει, και κάθε κόρη ἠτροπαλή μὲ τὴν κοκίτα χάσκει κι' ἢ Ζανταρῆς ὠτὰς κέμ ἰλ φὸ τὸ φέροσθαι διδάσκει.

Ἄσκαπριτί, ἄσκαπριτί, φωνάζει ἢ Φασουλή, κι' εἰς τὸν καλὸν τῆς οὐζυγον σκιρτώσῃ ἔμιλει : «Τόσον καιρὸ τί ἔκανες, καλέ μου μὲν μαρι, » και εἰς τὸ Ἄντρον τὸν Νυμφῶν ἔλν μ' ἔφερες ποτὲ ; ... » ἔδω ἔδω κι' ὁ Μονβολῶν κι' ὁ Κόζεκ κι' ὁ Ζερό, » κι' οἱ γραμματεῖς τὸν προσεβιάει και ἔλ' οἱ προσευταί.

«Νὲ κοινὲ πά, μὲν οὐν μαρι, πῶς ὠτὸν Κωστάκη τῶρα » ἔλν ἔρχεται ὁ σαρφετός, ἢ προσυχητὸ κι' ἢ φῶρα : » Μὲν ντιέ, μὲν ντιέ, οὐ βεβαίω μὲ ἔλιον μου τὸ ἄρρος » πῶς εἶσαι μπάτ, μπουρζοαί, και τοῦτο μὴ πρὸς βάρος.»

Ταῦτα εἰποῦσα ἔρχεται ὠτὸν Μονβολῶν κοντὰ κι' ὁ Φασουλής ὠτὴν οὐζυγον μὲ χάριν ἀπαντᾷ : «Δὲν εἴστουρα, ὦ μὲ πτι σά και πάπια τοῦ γυαλοῦ, » πῶς ὁ Κωστάκης ἔγινε τοῦ κόμου τοῦ καλοῦ, » μὲ τῶρα που τὸ ἔμαθα σοῦ λέγω μὴ βραδῶν » πῶς δὲν θὰ λείψω ἀπ' ἔδω μὲ ἔλα τὰ παιδιὰ. » Ἐλῶ θὰ ἔρχεσαι και οὐ καθ' ὄψηλὸν καθήκον » νὰ ἔμιλις μὲ προσευταῖς και τὸν ἄδρὸν Στεφίκον.

«Ἴδὲ παρθένους γόρω μας μὴ στόγγυ και μὴ βρέγγυ, » που οὐν ἀκούσων κάποτε καμμιά βαρεμὰ μου λέει » μ' ἰρήθωμα παρθενικὸν τρὲ φῶρ τρὲ φῶρ φωνάζουν » κι' εὐδὲς μὲ τὸ ρικπιὲ τὸν τὰ μάτια τὸν σκαπάζουν. » Ὡ κέραι, ὦ μαρζῆλ Νιτούς, ἔπου τρυφεῖ ἔδω, » γαρά ὠτῆς παρθένος σὰς τὴν ἄσπολον αἰθῶ. » Ἐλμαι κοντὰν ἢ τρὲ κοντὰν μὲ τὴν σημεντήτῃ σὰς » και τῶρα ἄρχομαι κι' ἔγω εἰς τὰ θεάματά σὰς.»

Αὐτὰ γελῶν ὁ Φασουλής και ἄλλα φλυαρεῖ, ἐνφὸ τοῦ κόμου τοῦ καλοῦ οἰσπογοῦσιν αἱ κέραι, τὰς κνήμας δὲ τῆς Ζανταρῆς κι' ἔκλειος θεωρεῖ και πηγαίνει ὀπίσω μου, φωνάζει, Ἐσοφῶρε.

Κοκορικὸ, κικιρικί, ὀπίσω κι' ἔμπροστά... ἢ δὲ κυρία Φασουλή, πολὺ σφρυγῶσα φύσει, τὴν προσοχὴν τῆς κόρης τῆς οὐπουδαίας ἐφιστᾷ εἰς τῆς κυρίας Ζανταρῆς τὰς εὐπρεπεῖς νύσεις, κυχλίζει δὲ ἢ κόρη τῆς μὲ δεσποινίδας ἄλλας και ἢ μαμμὰ λιποθυμεῖ ὠτοῦ Σγούτα τὰς ἀγκάλας.

Κικιρικί, κοκορικὸ, ἢ Ζανταρῆς φωνάζει, και εἶναι ἔλη κούνημα και λίγωμα και νάζι, και σκούζει ἕνας κουβαρντᾶς μὲ γαϊβουροφινάρα : «φραστᾶτε με και πῆθῃνα μ' αὐτὴ τὴν μαριμπουνάρα.»

Ἄλλ' ἔφαρνα τοῦ Φασουλή τοῦ ἔστραψε ἢ βῆδα και τοῦ Κωστάκη ἔξαλλος ἀρπάζει τὴν σάνβια, κι' ἀρχίζει τὰ μπαγλιάρωμα, ὡς γίνεται συνήθως, και τρέχει μὲ τὰ τέσσερα τὸν κῆμ ἰλ φὸ τὸ πλῆθος, ἀπάγει δὲ τὴν Ζανταρῆς ὡς Βάκχος ἔκμανεῖς και τρέχουν ἀπ' ὀπίσω τοῦ λυσοσάντες εὐγενεῖς.

Και ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους Ἄγγελλίαις.

Ἄ τέκτων Στουγιαννῶν εἰς τὸς σημεντικὸς συνέγραψ' ἔγχειρικὸν τῆς Οἰκοδομικῆς, κι' ἢ συγγραφή οὐσθητὰς θερμῶς κι' ἀπὸ ἡμᾶς εἰς ἄλλους καταγίνονται εἰς τὰς οἰκοδομᾶς.

Τοῦ Φιλαρτοῦ τῶρα ἔδῃνε Λεζικὸν περίεργον τῶντον και Κρυπτογραφικόν, κατᾷλληλον εἰς σχέσεις και πράξεις μουσικὰς, ὠτὰς ὀποθεῖσιν ἔλας και ὠτὰς ἔρωτικὰς.

Μικρὰ Γεωγραφία ἔδῃνε και αὐτὰς Μηνὰ Χαμουδοπούλου πρὸς χρῆσιν τῶν Σχολειῶν... και ταύτην συνστᾶμεν ὠτοῦς νέου μαθητὰς ὡς χρῆσιμον τὰ μάλα κι' εὐμέθοδον βιβλίον.

Τεμάχια και ἔκλογην ἔκ τῶν τοῦ Ἡροδότου, τοῦ συγγραφέως τοῦ κορυφῶ κι' ἐν ἱστορίαις πρώτου. Γαλάνης τὰ συνέγραψε ὁ και Καθηγητῆς κι' ἄς τάγοράω και αὐτὰ ὁ κάθε μαθητῆς.

Και ὁ Δροσίνης ἔργου και πάει γιὰ τῆς Γούδας νὰ τῶρη κριβαρόφωμο και νὰ μαζεύη βροδάς.

Ἄ Ρωμηὸς γνωστὸ σὰς κῆνω — πῶς ὠτὸ σπῆτι μου ἀνέθω,
ὠτὴν Νεάπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνοραεῖ
μὲ ζενοδογεῖτον Εὐθῆ, — ἔδω ὠτὸ λάδι, τρεῖς ὠτὸ ζῆδι,

μὲ Χημεῖον μὲ μὴ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομῆ,
και μὴ χῆρα δίχωσ ἀνδρα, — ποῦταν ἔλλοτε μαμμῆ.

Τῶπος τοῦ Σταυριανῶ — τοῦ ἰππῆος τοῦ κλεινοῦ.